

Šahovski prijatelji

Kako naj igrajo, če drug drugega ne razumejo?

Olivia Kitterman
(po resnični zgodbi)

Zgodba se je zgodila v Nemčiji.

»Danes je v moji duši sonce!«* je pel Matvii. Njegova mama in brat Tymofii sta pela z njim. Na drugi strani avtomobilskega okna je bilo temno. Vendar je pesem pomagala, da se je vse zdelo nekoliko svetleje.

To je bil zastrašujoč čas za Matvija in njegovo družino. Preselili so se v Nemčijo, ker njihov dom ni bil več varen. Potovali so dva dni in zdaj so skoraj prispeli. Škof tu v Nemčiji jih je peljal v kraj, kjer so ostali.

Matvii je bil vesel, da jim je nebeški Oče pomagal varno priti v Nemčijo. Vendar je pogrešal očija. Zaradi vojne je moral ostati v njihovi državi. Matvija je zanj zelo skrbelo.

Škof je parkiral avtomobil pred hišo. »Dobrodošli pri meni doma!«

Matvii je pograbil svojo torbo in šel za družino v hišo. Bilo je tiho. Škofova družina je gotovo že šla spat.

»Medtem ko ste tu, lahko ostanete v Matsovi in v Lorenini sobi,« je rekel škof.

»Počakajte,« je rekla mami. »Ni treba, da nam odstopita sobi.«

Škof se je nasmehnil. »Vesela sta, da to lahko naredita. Radi bi, da se boste počutili kot doma.«

Mama je prikimala. »Hvala vam.«
Zjutraj sta Matvii in Tymofii šla v kuhinjo na zajtrk. Škof je sedel za mizo z dečkom in deklico. Nista bila videti veliko starejša od Matvija.
»To sta moja otroka Mats in Lore,« je rekel škof.
»Me veseli,« je rekel Tymofii.
Mats in Lore sta bila videti malce zmedeno.
»Ne govorita vašega jezika,« je rekel škof. »Vendar sem prepričan, da boste dobri prijatelji.«

Matvii se je namrščil. Kako bodo prijatelji, če se ne bodo mogli pogovarjati? Čutil je, kot da je sonce, o katerem je pel prejšnji večer, zašlo.

Ko so pojedli, sta jima Mats in Lore pokazala igralnico. Z nekaj igračami sta se igrala mlajša otroka. Matvii je uganil, da sta Matsova in Loreinina mlajša sorojenca.

Mats je nekaj rekel. Zvenelo je kot vprašanje, a Matvii ni vedel, kaj je rekel. Mats se je usedel in odprl škatlico s kartami. Razdelil jih je po kupčkih. Potem sta z Lore pobrala vsak svoje karte. Matvii se je hotel igrati. A ni vedel kako!

Mats je položil karto in pogledal Matvija. Spet je nekaj rekel.

Matvii bi najraje zajokal. Ni hotel živeti v Nemčiji, če ne bo mogel nikogar razumeti.

Lore je Matsu nekaj rekla, potem pa stekla k omari. Vrnila se je in na tla dala novo igro.

Matvii je to igro poznal. Lesene figure so bile videti kot tiste, ki jih je imel doma. Bil je šah! Šah je ure in ure igral z očijem. Matvii je veselo prikimal. Vedel je, kako se ga igra.

Lore se je široko nasmehnila in začela postavljati figure.

Matvii je prestavil kmeta za dve polji in opazoval, ko je Lore premaknila svojega konja. Potem je Matvii s tekačem pojedel Lorinega konja. S Tymofijem sta se razveselila. Lore je zaskrbljeno zagodrnjala, vendar se je smehljala.

Dolgo so igrali. Kmalu so se smejali. Niso razumeli besed drug drugega, vendar so se vseeno zabavali.

V naslednjih nekaj tednih so našli druge igre, ki so jih poznali vsi. Z drugimi nemškimi otroki sta zunaj igrala nogomet. Matvii se je naučil nekaj besed tudi v nemščini. Včasih je delal napake, vendar se je še naprej trudil.

Matvii je očija in dom še vedno pogrešal. Bil pa je hvaležen, da mu je nebeški Oče pomagal dobiti nove prijatelje. ●

ILUSTRIRALA: HANNAH LI